

Sygn. akt V CSK 294/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.
przeciwko P. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 roku Sąd Okręgowy w C. zasądził od pozwanego P. B. na rzecz powodowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. kwotę 136.478,40 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 4 lutego 2011 r. i kolejnymi ustawowymi odsetkami w razie zmiany ich wysokości do dnia zapłaty, z tym, że zastrzegł pozwanemu P. B. prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jego odpowiedzialności do stanowiących jego własność nieruchomości położonych w N. i w Z. - do wysokości wierzytelności zabezpieczonych wpisami hipotek przymusowych zwykłych na rzecz powoda, a ponadto na ograniczenie odpowiedzialności do odsetek za ostatnie dwa lata przed przysądzeniem własności tych nieruchomości. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Apelację od tego wyroku wniósł jedynie powód, zaskarżając go w pkt 2 i 3 tj. w części oddalającej powództwo ponad kwotę 136.478,40 zł, a także w pkt 1 - co

do ograniczenia odpowiedzialności do odsetek za ostatnie dwa lata przed przysądzeniem własności. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części objętej apelacją i zasądzenie kwoty 491 152,70 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a ponadto o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1. o tyle, że wyeliminował z jego treści zastrzeżenie pozwanemu prawa do powoływania się na ograniczenie odpowiedzialności do odsetek za ostatnie dwa lata przed przysądzeniem własności tych nieruchomości oraz oddalił apelację w pozostałej części.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł pozwany, zaskarżając go „w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego w C. Wydział I Cywilny z dnia 20 listopada 2012 r. wydany w sprawie o sygnaturze akt I C (...) w zakresie, w jakim wyrokiem sądu pierwszej instancji zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 136.478,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 04 lutego 2011 r. i dalszymi ustawowymi odsetkami w razie zmiany ich wysokości”. W skardze pozwany zarzucił naruszenie art. 24 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.), art. 30 § 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (tekst jedn. Dz.U. z 1993 r., Nr 108, poz. 486 ze zm.) oraz art. 59 § 1 pkt 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 749 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie skargę kasacyjną wniósł pozwany, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego „w części utrzymującej w mocy wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie, w jakim zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 136.478,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami...”. Sąd Apelacyjny jednak nie orzekał o utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Okręgowego w tej części. Sąd ten był związany granicami zaskarżenia wskazanymi przez powoda - gdyż tylko powód wniósł apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji i tylko w zakresie, jaki był dla niego niekorzystny, a więc w części, w której jego powództwo zostało oddalone. Wobec niezaskarżenia wyroku Sądu Okręgowego przez pozwanego w części

uwzględniającej powództwo do kwoty 136 478,40 zł z odsetkami ustawowymi, w tej części wyrok pierwszoinstancyjny się uprawomocnił. Postępowanie apelacyjne nie dotyczyło więc już roszczenia w kwocie 136.478,40 zł z odsetkami i nie ma o nim orzeczenia - ani pozytywnego, ani negatywnego - w zaskarżonym wyroku. Skarga kasacyjna może być wniesiona jedynie od prawomocnego wyroku wydanego przez sąd drugiej instancji oraz oznaczonych w art. 398¹ § 1 k.p.c. postanowień tego sądu, co oznacza, że przedmiotem zaskarżenia może być wyłącznie rozstrzygnięcie znajdujące się w orzeczeniu tego sądu. Jeśli więc orzeczenia takiego nie ma, brak substratu zaskarżenia, co powoduje, że skarga kasacyjna skierowana przeciwko nieistniejącemu rozstrzygnięciu jest bezprzedmiotowa i z tej przyczyny niedopuszczalna, co uzasadnia jej odrzucenie na podstawie art. 398⁶ § 2 *in fine* k.p.c.